

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 6Co/616/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3812204089
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 01. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Stanislava Marková
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2014:3812204089.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Stanislavy Markovej a členov JUDr. Ľubice Bajzovej a JUDr. Romana Hargaša v právnej veci navrhovateľky: M. O., nar. XX.X.XXXX, bytom O., Z. XX/X, zast. JUDr. Jaroslavom Hujikom, advokátom so sídlom Prievidza, Hviezdoslavova 3, proti odporcovi: B. C., nar. X.XX.XXXX, bytom O., Z. XXX/XX, o zaplatenie 1.309,- eur s prísl., na odvolanie odporcu proti rozsudku Okresného súdu Prievidza zo dňa 23. mája 2013, č.k. 16C/141/2012-52, jednohlasne, takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu **p o t v r d z u j e .**

Navrhovateľke náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

o d ô v o d n e n i e :

Okresný súd napadnutým, v záhlaví identifikovaným rozsudkom rozhodol tak, že odporca je povinný zaplatiť navrhovateľke 1.309,- eur s 9%-ným úrokom z omeškania ročne zo sumy 500,-eur od 1.5.2010 do zaplatenia a zo sumy 809,-eur od 1.10.2010 do zaplatenia, v lehote jedného mesiaca od právoplatnosti rozhodnutia. Odporca je povinný nahradiť navrhovateľke trovy konania spolu vo výške 424,24 eur , a to sumu 78,50 eur z titulu súdneho poplatku k rukám navrhovateľky a sumu 345,74 eur z titulu trov právneho zastúpenia na účet zástupcu navrhovateľky, v lehote jedného mesiaca od právoplatnosti rozhodnutia.

V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že navrhovateľka sa podaným návrhom doručeným súdu 6.3.2012, domáhala proti odporcovi zaplatenia 1.309,-eur s 9%-ným úrokom z omeškania ročne zo sumy 500,-eur od 1.5.2010 do zaplatenia a zo sumy 809,-eur od 1.10.2010 do zaplatenia s odôvodnením, že odporcovi dňa 21.6.2009, poskytla pôžičku vo výške 2.500,-eur, ktorú sa jej zaviazal tento splatiť do konca apríla 2010. Z uvedenej pôžičky jej vrátil sumu len 2.000,-eur a zvyšok pôžičky vo výške 500,-eur jej nevrátil. Ďalej uviedla, že dňa 21.9.2009 odporcovi poskytla ďalšiu pôžičku vo výške 664,- eur, ktorú sa zaviazal vrátiť najneskôr v septembri 2010, ktorú jej tiež nevrátil. Dňa 5.12.2009, odporcovi poskytla ďalšiu pôžičku vo výške 145,-eur na kúpu polovice prasaťa, ktorú sumu jej mal taktiež vrátiť najneskôr v septembri 2010, čo neučinil, preto s poukazom na uvedené, navrhla podanému návrhu vyhovieť, ako i priznať jej náhradu trov konania. Súd vo veci vydal platobný rozkaz 16Ro 80/2012 z 22.3.2012, ktorým návrhu navrhovateľky v celom rozsahu vyhovel. Odporca podal v zákonnej lehote proti uvedenému platobnému rozkazu odpor, podaním z 21.9.2012. V podanom odpore uviedol, že nevie, kde nárokovanú sumu navrhovateľka zobrala. Podľa neho, navrhovateľka koná na základe svojho presvedčenia, nakoľko ju trápili sympatie voči nemu, ktoré jej neboli opätované. Uviedol, že manžel navrhovateľky, im vykradol pivnicu a zobral mu z nej veci v celkovej sume 2.500,-eur. V závere uviedol,

že nevidí dôvod, prečo by mal niečo navrhovateľke platiť. Na pojednávaní konanom 29.4.2013, odporca potvrdil, že navrhovateľka mu poskytla pôžičku vo výške 2.500,- eur, z ktorej sumy jej najprv vrátil 500,- eur, následne sa opravil a uviedol, že jej vrátil celú sumu 2.500,-eur. Potvrdil, že v septembri 2009, mu navrhovateľka poskytla tiež pôžičku vo výške 664,- eur na vycestovanie do zahraničia a pôžičku v decembri 2009 vo výške 145,- eur na kúpu polovice prasaťa. Všetky tieto peniaze jej naraz vrátil, bola to suma cez 3.000,-eur, a to minulý rok, alebo ešte predtým. Tieto peniaze jej odovzdávala jeho priateľka Jana Strnisková, doklad o vrátení peňazí sa nevystavoval. Preto s poukazom na uvedené navrhol návrh zamietnuť, náhradu trov konania nežiadal priznať. Zástupca navrhovateľky, po vykonanom dokazovaní poukázal na skutočnosť, že v konaní bolo preukázané, že odporca vrátil z požičaných peňazí 2.000,-eur, nebolo však preukázané, že by je vrátil zvyšok. Poukázal na výpovede svedkov Rudolfa Pochybu, Kotrasa a ďalších. Tvrdenia odporcu a svedkyne Strniskovej, že peniaze boli vrátené, v konaní neboli preukázané, ide o účelové nepravdivé tvrdenia, svedkyňa Strnisková je nedôveryhodná, snaží sa odporcovi pomôcť, aby nemusel vrátiť dlžné peniaze. Zároveň žiadal v prospech navrhovateľky, priznať náhradu trov konania za zaplatený súdny poplatok vo výške 78,50 eur a z titulu trov právneho zastúpenia vo výške 345,74 eur, t.j. spolu 424,24 eur.

Ďalej okresný súd v odôvodnení uviedol, s odkazom na ust. § 657 OZ, že po vykonanom dokazovaní a zhodnotení skutkového stavu, dospel k záveru, že návrh navrhovateľky, je v celom rozsahu opodstatnený. Z výsluchu účastníkov a svedkov, nesporne vyplýva, že dňa 21.6.2009, navrhovateľka poskytla odporcovi pôžičku vo výške 2.500,-eur, v septembri 2009 pôžičku vo výške 664,- eur a v decembri 2009 pôžičku vo výške 145,- eur, čo potvrdil vo svojej výpovedi i samotný odporca. Sporné medzi účastníkmi bolo, či zo strany odporcu, resp. jeho družky Jany Strniskovej, došlo k vráteniu všetkých uvedených finančných prostriedkov. Podľa vyjadrení navrhovateľky, z pôžičky vo výške 2.500,-eur jej bola vrátená len suma 2.000,-eur, čo potvrdila i svedkyňa B. A.. Navrhovateľka tvrdila, že zvyšok poskytnutých pôžičiek jej nebol vrátený. Odporca v priebehu konania tvrdil, že všetky peniaze a pôžičky vrátil navrhovateľke naraz, bola to suma cez 3.000,-eur, uviedol, že sa mu zdá, že to bolo na jeseň v roku 2011, tieto peniaze odovzdávala jeho priateľka B. A. u nich doma, v kuchyni. Svedkyňa Jana A. uviedla, že navrhovateľke vrátila v mene odporcu sumu X.XXX,-eur z pôžičky vo výške 2.500,-eur, pričom zvyšok pôžičky vo výške 500,-eur jej dodnes nevrátili. Potvrdila, že navrhovateľke za odporcu vrátila sumu 664,-eur i 145,-eur. Vzhľadom na rozporuplnosť uvedených tvrdení, vo výpovediach odporcu i jeho družky B. A., s prihliadnutím i na skutočnosti, ktoré uviedli menovaní i v rámci vyšetrovacieho konania dňa 31.10.2011, kedy odporca potvrdil, že zo sumy 2.500,-eur navrhovateľke vrátil 2.000,-eur a zvyšné jej nevrátil, pričom iné peniaze si od nej nepožičiaval, pričom v priebehu tohto konania potvrdil, že si zobral i ďalšiu pôžičku vo výške 664,-eur a 145,-eur, a na rozporuplnosť vo výpovedi svedkyne B. A. s tým, čo uviedla v rámci vyšetrovacieho konania, kedy tvrdila, že navrhovateľke vrátila sumu 2.500,-eur, že jej dávala v obálke 5 x 500,- eur, súd neuveril tvrdeniam odporcu, ani jeho družky B. A., že z ich strany došlo k vráteniu zvyšku pôžičky vo výške 500,-eur a k vráteniu pôžičiek vo výške 664,- eur a 145,- eur. V tej súvislosti, súd poukazuje tiež na tú skutočnosť, že odporca v podanom odpore netvrdil, že pôžičky vrátil, tak ako to neskôr tvrdil v konaní, čo tiež svedčí o účelovosti jeho tvrdenia. Keďže odporca sám potvrdil, že tieto peniaze mu boli poskytnuté zo strany navrhovateľky ako pôžička, a keďže na základe výsledkov vykonaného dokazovania mal súd za to, že tieto peniaze neboli zo strany odporcu navrhovateľke vrátené, súd podanému návrhu v zmysle citovaných ustanovení, ako opodstatnenému vyhovel. Keďže odporca nevrátil poskytnuté finančné prostriedky v dohodnutej lehote splatnosti, a to zvyšok pôžičky vo výške 500,-eur nevrátil do konca apríla 2010, ako sa k tomu zaviazal v zmluve z 21.6.2009 a sumy 664,- eur a 145,-eur nevrátil do septembra 2010, súd ho zaviazal aj k zaplateniu úroku z omeškania, a to v zmysle § 517 ods. 1,2 Obč. zákonníka, výška ktorých úrokov, bola uplatnená v súlade s § 3 Nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z. v znení neskorších predpisov. O trovách konania účastníkov, bolo rozhodnuté podľa § 142 ods. 1 O.s.p. a navrhovateľke, ktorá mala plný úspech v konaní, priznal plnú náhradu trov konania, pozostávajúcich zo zaplateného súdneho poplatku vo výške 78,50 eur, a z trov právneho zastúpenia za 5 úkonov právnej pomoci á 61,41 eur (prevzatie vecí, návrh, 3x účasť na pojednávaní v dňoch 18.3.2013, 29.4.2013 a 23.5.2013), 2 x režijný paušál á 7,63 eur, 3 x režijný paušál á 7,81 eur, čo predstavuje spolu trovy právneho zastúpenia 345,74 eur, spolu trovy konania vo výške 424,24 eur, ktoré je povinný nahradiť navrhovateľke odporca, keďže bol v konaní v celom rozsahu neúspešný.

Rozsudok okresného súdu, v zákonom stanovenej lehote, odvolaním napadol odporca. Poukazoval v ňom na narušené vzájomné vzťahy medzi účastníkmi konania a im blízkymi osobami. Uviedol, že súd

nebral na vedomie jeho výpoveď, ako aj výpoveď jeho priateľky a zaviazal ho zaplatiť navrhovateľke uplatnenú sumu, s čím on nesúhlasí, pretože on dlžnú sumu vrátil. Spochybňoval výpovede svedkov M. C. a C. C., ako aj I. Y.. Uvádzal, že zo strany navrhovateľky a jej rodiny, sú opakovane verbálne napádani a on vzhľadom na svoj zdravotný stav, by chcel mať už od nich pokoj.

Navrhovateľka vo svojom písomnom vyjadrení k podanému odvolaniu, podanom prostredníctvom svojho právneho zástupcu, žiadala rozsudok okresného súdu, ako vecne správny potvrdiť. Odvolanie odporcu považovala za nedôvodné, tento v odvolaní neuvádza žiadne skutočnosti, ktoré by neboli súdu prvého stupňa pri rozhodovaní známe, z ktorými by sa nebol vysporiadal a na ktoré by nebol prihliadol. Poprela tvrdenia odporcu, týkajúce sa údajného zlého správania navrhovateľky a jej blízkych osôb, k nemu a jeho priateľke. Považovala ich za osočovanie a nepravdivé tvrdenie. V celom rozsahu, sa stotožnila s dôvodmi napadnutého rozhodnutia. Trovy odvolacieho konania neuplatnila.

Krajský súd preskúmal vec v intenciách ust. § 212 ods. 1 O.s.p. a zistil, že rozsudok okresného súdu je vecne správny a preto je potrebné ho podľa ust. § 219 ods. 1 O.s.p., potvrdiť. O odvolaní odporcu, rozhodol bez nariadenia pojednávania odvolacieho súdu, podľa § 214 ods. 2 O.s.p..

Rozsudok okresného súdu, vychádza zo správnych skutkových zistení, na ktoré boli aplikované správne právne predpisy, je odôvodnený v súlade s kritériami uvedenými v ust. § 157 ods. 2 O.s.p., je správny, úplný a presvedčivý, preto podľa § 219 ods. 2 O.s.p., sa odvolací súd s odôvodnením rozsudku okresného súdu, v plnom rozsahu stotožňuje.

Zároveň však považuje za potrebné k dôvodom odvolania odporcu, uviesť nasledovné:

Zmluva o pôžičke, je upravená v ust. § 657 OZ. Jej podstata spočíva v tom, že na základe nej, prenecháva veriteľ dlžníkovi, určité množstvo druhovo určených (zastupiteľných) vecí, na voľné nakladanie, resp. spotrebovanie. Ďalším charakteristickým znakom zmluvy o pôžičke je, že má reálnu, (nielen konsenzuálnu) povahu. Na vznik záväzkového vzťahu nestačí uzavretie zmluvy, ale vyžaduje sa aj reálne odovzdanie veci dlžníkovi, čo znamená, že bez reálneho odovzdania veci dlžníkovi, nedôjde k vzniku právneho vzťahu pôžičky. Pôžička teda predpokladá dohodu strán a skutočné odovzdanie predmetu pôžičky. Veriteľ môže s úspechom uplatniť návrhom vrátenie pôžičky, ak vie svoj nárok preukázať. Dôkazné bremeno spočíva na žalujúcom veriteľovi (actori incubat probatio). V spore o vrátenie požičanej sumy, má teda veriteľ bremeno tvrdenia, že so žalovaným dlžníkom, uzavrel zmluvu o pôžičke, že mu poskytol finančné prostriedky a že tento dlžník, nezaplatil dlh riadne a včas. Ak sú tieto skutočnosti preukázané, potom veriteľ uniesol dôkazné bremeno, teda zaviazanie dlžníka na plnenie súdom, závisí od úspechu dokazovania. Na druhej strane, dôkazné bremeno o existencii právnej skutočnosti, ktorá mala za následok zánik dlhu celkom, alebo sčasti, prípadne, že navrhovateľom tvrdený právny dôvod na ním požadované plnenie neexistoval, spočíva výlučne na dlžníkovi.

V preskúmvanej veci, prvostupňový súd vyhodnotil jednak jednotlivo všetky dôkazy, produkované účastníkmi v konaní, ako aj v ich vzájomnej súvislosti, pričom starostlivo prihliadol na všetko, čo vyšlo za konania najavo, vrátane toho, čo uviedli účastníci a to tak, ako to predpokladá ust. § 132 O.s.p. a z takto vykonaného dokazovania, ním vyvodený záver, že medzi účastníkmi konania, teda navrhovateľkou ako veriteľom a odporcom ako dlžníkom, došlo k platnému uzatvoreniu zmlúv o pôžičkách a to dňa 21.06.2009, predmetom ktorej, bolo poskytnutie peňažných prostriedkov odporcovi v sume 2.500,- eur, následne v septembri 2009 vo výške 664,- eur a v decembri vo výške 145,- eur, považuje aj odvolací súd za správny. Tieto skutočnosti, potvrdil vo svojej výpovedi aj samotný odporca a neboli ani predmetom odvolacích námietok, zo strany odporcu. Z uvedeného následne vyplýva aj správnosť záveru, že na strane odporcu ako dlžníka, vznikla povinnosť, vyplývajúca mu z uvedených zmluvných vzťahov, predmet pôžičiek vrátiť navrhovateľke. Skutočnosť, že sumu zodpovedajúcu týmto zmluvám o pôžičkách, odporca skutočne aj reálne prevzal, odvolaním spochybnená nebola. Navrhovateľka ako veriteľka vo vzťahu k odporcovi, teda v konaní nepochybne uniesla dôkazné bremeno tvrdenia, že s odporcom ako dlžníkom, zmluvy o pôžičkách uzatvorila a že mu poskytla finančné prostriedky tak, ako tvrdila. Pokiaľ odporca v konaní tvrdil, že v dôsledku splnenia si svojej

povinnosti, dlh navrhovateľke vrátiť, neexistuje právny dôvod na uplatnené plnenie vo vzťahu k nemu, dôkazné bremeno v tomto smere, v celom rozsahu v konaní spočívalo na ňom, ako dlžníkovi. Z výsledkov vykonaného dokazovania však vyplýva, že dôkazné bremeno v tomto smere neunesol. Súd prvého stupňa správne vyhodnotil, že preukázateľne zo strany odporcu došlo len k vráteniu sumy 2.000,- eur, avšak vrátenie zvyšku prvej pôžičky vo výške 500,- eur, a následných dvoch pôžičiek, spolu vo výške uplatnenej návrhom, odporca v konaní nepreukázal a v tomto smere nevyprodukoval žiaden relevantný dôkaz. Okresný súd správne vyhodnotil jeho rozporné tvrdenia, spolu s rozpornými tvrdeniami jeho priateľky, v konaní vypočutej svedkyne B. A., ako nedôveryhodné a účelové. Odporca v odvolaní spochybňuje vierohodnosť vypočutých svedkov, neuvádza však žiadne konkrétne skutočnosti, od existencie ktorých to odvodzuje. Navyše, ním spochybňovaní svedkovia, sa vo svojich výpovediach vyjadrovali len k skutočnosti, že odporca si od navrhovateľky finančné prostriedky, tak ako to táto tvrdila, aj skutočne požičal. Uvedené však v konaní nespochybňoval, ani samotný odporca. Za týchto okolností, keďže odporca v konaní neunesol dôkazné bremeno, spočívajúce v preukázaní, že dlh navrhovateľke v celom rozsahu zaplatil, teda že došlo k jeho zániku splnením, tak ako to tvrdil, nebolo možné vyvodiť iný záver, ako ten, že nárok uplatnený navrhovateľkou, je opodstatnený.

Z týchto dôvodov, odvolací súd, podľa § 219 ods. 1 O.s.p., rozsudok súdu prvého stupňa, ako vecne správny potvrdil.

O trovách odvolacieho konania, rozhodol súd vychádzajúc zo zásady úspechu v konaní, podľa § 224 ods. 1 v spojení s § 142 ods. 1 O.s.p., § 151 ods. 1 O.s.p. tak, že v odvolacom konaní úspešnej navrhovateľke, náhradu trov konania, napriek tomu, že jej prináleží nepriznal, pretože táto si trovy odvolacieho konania neuplatnila.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.